

PRAVDA.JE

*Je pohodlné nechat se zotročit iluzí.
Proto se lidé bojí pravdy, která by je osvobodila.*

*Stezka je přímá a úzká... neztrácejte čas.
Sláva Bohu na výsostech!*

DAVID R. HAWKINS, M.D., PH.D.

VŠEVIDOUCÍ
JÁ

| VĚNOVÁNÍ

V mládí se u mne náhle dostavilo prudké, ničím neomezené poznání nezměrnosti lidského utrpení v celé jeho plnosti. Byl to šokující zážitek a vedl k tomu, že jsem se začal všemi možnými prostředky věnovat úlevě lidstvu pomocí vědy, filozofie, duchovnosti, neurochemie, medicíny, psychoanalýzy, humoru, psychiatrie, učení a léčení. To největší pro tuto práci ovšem přišlo samo, jako dar, a právě Toto je schopné uzdravit samotný základ lidské bídy.

Tuto milost, jíž se mi dostalo, sdílím se čtenářem prostřednictvím slov, s nadějí, že se stane katalyzátorem, který pomůže rozpustit některé z příčin lidského utrpení a bolesti.

Má snaha je službou Bohu, a tudíž i celému lidstvu. S velkou vděčností sdílím, co mi bylo darováno. Inspirace k sepsání vzešla z radosti ve tvářích těch, kteří o těchto věcech slyšeli. Zde uvedenými slovy a rozhovory jim oplácím jejich lásku.

Tato práce se zabývá značnou šíří témat. Zahrnuje nejen osobní, subjektivní popis vysokých stavů duchovního uvědomění, kterým se tradičně říká osvícení, nýbrž je zároveň klade do nových souvislostí a spojitostí tak, aby vše bylo snáze uchopitelné rozumem.

Poukazováním na vztah vědy a duchovnosti autor propojuje lineární dimenzi s dimenzí nelineární. Transcenduje protiklady, a tak řeší odvěký, zdánlivě neřešitelný konflikt a propast mezi vědou a náboženstvím, materialismem a spiritualitou, egem a duchem. Pomocí tohoto řešení pak vysvětluje tajemství a dilemata, která lidstvo odnepaměti provázejí. Při četbě této práce se rozšíří vaše vědomí, takže otázky se samy stanou odpověďmi a pravda potvrdí samu sebe.

Autor píše tak, že přechází tam a zpět mezi lineární a nelineární myslí, dokud se ke čtenářovu překvapení nepochopitelné nestane nejen pochopitelným, ale přímo očividným.

U těch, kteří tento materiál dočetli, byla v porovnání s předchozím stavem naměřena a dokumentována vyšší úroveň vědomí. Moc totiž bez jakéhokoli úsilí dosahuje toho, čeho síla není schopná, neboť moc vstupuje do oblastí, do kterých ji síla nemůže následovat.

Knih je napsána pro čtenářovo „já“ i pro jeho „Já“. Velká překážka osvícení, tradičně nazývaná „překročení protikladů duality“, sice možná zní tajuplně, nicméně na konci knihy tento kritický práh sami překročíte.

Materiál je rozčleněn do čtyř hlavních částí:

- I. Popis subjektivních stavů duchovního vědomí
- II. Duchovní stezka
- III. Stezka k osvícení skrze porozumění povaze vědomí
- IV. Přednášky, rozhovory a diskuze s mnoha duchovními žáky v různých skupinách a zemích

Vzhledem k tomu, že autor hovořil s různými skupinami hledajících a vedl množství přednášek, mohou se některá témata v knize opakovat. Jde však o opakování záměrné, pokaždé v jiném kontextu a v jiném pořadí otázek a odpovědí. Vždy je osvětlení mírně jiné.

Zatímco v roce 1985 se pod úrovní integrity (200) nacházelo 85 % svě-

tové populace, nyní toto číslo významně pokleslo na 78 %. Výzkum vědomí ukazuje, že jde o následek celkového vzestupu vědomí lidstva.

Tento materiál je jedinečný tím, že autor není kněz, religionista ani teolog, nýbrž praktický lékař s bohatými zkušenostmi a znalostmi medicíny, psychiatrie, psychoanalýzy, klinických výzkumů a vědeckých článků. Hovoří se o něm jako o člověku talentovaném a úspěšném v mnoha oborech. V době, kdy se dostavilo jeho náhlé osvícení, provozoval největší psychiatrickou kliniku v New York City.

Jedinečné byly i jeho intenzivní duchovní prožitky, jež se objevily již v raném dětství, vracely se v dospívání a ve středním věku vzplanuly ohromující silou. Musel se proto na několik let uchýlit do samoty. Následně pak zkoumal povahu vědomí a své výzkumy sepsal v knize Moc versus síla a v té, kterou držíte v ruce.

Zvláštností na autorovi je i to, že o svých duchovních prožitcích, i přes jejich zásadní povahu, celých třicet let nehovořil, dokud nevydal knihu Moc versus síla. Když byl tázán, proč se o nich předtím nezmiňoval, pouze odtušil: „Ono se o tom stejně mluvit nedá.“

Tato jeho v pořadí druhá kniha se úspěšně ujala obrovského úkolu učinit nepochopitelné pochopitelným. Popisuje, vysvětluje, a zastřené se stává zjevným. Právě tento dar komunikovat nesdělitelné ocenila Matka Tereza. Pravým autorem této knihy je totiž Vědomí samo.

Sonia Martinová, editorka

PODĚKOVÁNÍ |

Mnoha duchovním žákům za jejich neustávající dotazy a neutuchající nadšení a dále:

Lynn Johnsonové za rešerše a přípravu materiálů.

Susan Hawkinsově za nekonečné hodiny výzkumu, poskytování zpětné vazby, její intuici a inspiraci.

Dr. Jin-Hee Moonovi z meditačního centra Radha Soami a generálu KyongSuk Jahngovi za jejich duchovní společenství a souznění s posláním této knihy. Dr. Moonovi také za překlad do korejštiny.

Členům Národního shromáždění Korejské republiky za jejich pohostinnost a duchovní přijetí.

Sonie Martinové za péči při přípravě a editaci rukopisu.

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Upozorňuji osoby, které se věnují tradiční, organizované duchovní praxi, že tento materiál v nich může vyvolat neklid, a proto je lépe se mu vyhnout.

Učení zde předkládané je určeno vážným, oddaným duchovním žákům, kteří hledají Boha a osvícení.

Stezka k osvícení prostřednictvím radikální pravdy je náročná a předpokládá, že se člověk vzdá svých přesvědčení. Pouze pak se mu může zjevit Nejvyšší Realita coby dlouho hledané „Já“.

Zde prezentovaný materiál je tudíž psán z perspektivy Vševidoucího „Já“.

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

Je tomu skutečně mnohde tak. Z toho důvodu může text chvílemi působit po stránce jazykové poněkud zvláštně. Na jednu stranu se v něm totiž vypráví, co prožil dr. Hawkins, ačkoli z hlediska neduality jde o popis reality nevázané na osobnost toho, kdo ji prožil. V této realitě pak vlastně není přítomen žádný prožívající. Text se proto občas důsledně vyhýbá používání první osoby, i za cenu jisté neohrabanosti.

Překladatel se rozhodl zachovat psaní velkých písmen podle originálu (ačkoli by česká gramatika určovala občas jinak), aby tak vystupovaly do popředí hlubší roviny Smyslu toho, co je popisováno.

Konečně, v knize se důsledně rozlišuje mezi „já“ (běžným, osobním, psychologickým já člověka, zdánlivým já) a „Já“ (psaným s velkým písmenem), které označuje Božské, absolutní vědomí v člověku.

V průběhu dějin mnoho lidí velice zajímala svědectví o osvícených stavech a jejich popisy měly na jedince i celou společnost značný dopad. Statisticky vzato, je jejich výskyt velice řídký, a proto vzbuzují zvědavost. Zároveň z toho plyne, že informace o nich jsou velmi cenné.

Ačkoli byly tyto stavy popsány již v každém světovém jazyce, jsou mnohdy načrtnuty v hrubých rysech a neúplně. Občas se vyskytují nepřesnosti v překladech a k nim se přidružují početné omyly při ústním přenosu informací z generace na generaci. V některých spisech se tudíž nacházejí chyby, a úroveň pravdivosti je tak proti původnímu učení osvíceného učitele snižena.

Stojí tedy za to nově popsat vývoj vědomí až k pokročilým stavům pomocí současného jazyka, tím spíše že mnohá dřívější duchovní pojednání navíc postrádají výklad jemnějších detailů, jež ovšem pro pokročilého hledajícího mají zcela podstatný význam.

Moc versus síla končila slovy Gloria in Excelsis Deo! (Sláva Bohu na výsostech). Tato kniha začíná odkazem na nejvyšší duchovní prožitek. Nejedná se pochopitelně v pravém smyslu o „prožitek“, nýbrž o věčný stav. Jeho podmínkou je on sám. Hovoří sám o sobě, projevuje se jako přítomná jsoucnost. Není v něm nikdo, kdo by jej popisoval. Žádný hovořící. Pravda zjevuje samu sebe. Je sama v sobě úplná, kompletní, hluboce očividná a ohromuje vnitřní vznešeností.

ODDÍL PRVNÍ: BOŽÍ PŘÍTOMNOST

(Autorův popis stavu „Já“)

Osvícení:

Náhlé nahrazení běžného vědomí Vědomím Nekonečným
a proměna „já“ v „Já“ působením Milosti Boží Přítomnosti.

KAPITOLA 1 PŘÍTOMNOST

ÚVOD

Celé roky mého vnitřního zápasu, trápení a zdánlivě zbytečného duchovního snažení nakonec vyvrcholily stavem naprosto černé beznaděje. Úlevu od neustálého úsilí nepřinesl ani útek do ateismu. Rozum a myšlení se ukázaly být pro titánský úkol nalezení nejvyšší pravdy příliš slabými nástroji. Mysl byla přivedena ke konečné, bolestivé a zdrcující porážce. Dokonce i vůle se zastavila. Pak se z nitra ozvalo: „Jestliže existuje Bůh, pak jej prosím o pomoc.“

Vše skončilo a zmizelo. Mysl i veškeré vnímání osobního „já“ se vytratily. V jediném ohromujícím okamžiku byly nahrazeny nekonečným, všezahrnujícím vědomím, zářícím, plným, tichým a nehybným, a přece vyjadřujícím podstatu Všeho, co Je. Zářila oslnivá nádhera, majestátnost a klid Božství. Šlo o samo v sobě spočívající, nejvyšší, bezčasové, dokonalé „Já“ všeho projeveného i neprojeveného, Nejvyšší Božství a to pokračovalo...

NASTALÁ PŘÍTOMNOST

Poklidné ticho prostupuje vším prostředím a sám pohyb se zpomaluje a stává klidným. Všechny věci vyzařují intenzivní živoucnost. Vše si je vědomo všeho ostatního. Světelnost záření je svou podstatou ohromujícím způsobem Božská. Zcela v sobě zahrnuje všechno v jeho naprosté Jednosti, takže všechny věci jsou vzájemně propojeny a komunikují spolu v harmonii, prostřednictvím vědomí. Sdílejí spolu základní vlastnost, podstatu existování.

Přítomnost je kontinuem, které naprosto zaplňuje, co se dříve běžnému vnímání jevílo jako prázdný prostor. Toto vnitřní Uvědomění se nijak neliší od „Já“. Je podkladem podstaty všeho. Uvědomění si je vědomo svého uvědomování a všudypřítomnosti. Existence a její projevy ve formách i v tom, co formu nemá, je Bůh, prostupující všemi předměty, osobami, rostlinami i zvířaty. Vše je sjednoceno Božstvím existence.

Všeprostupující Podstata zahrnuje naprosto všechno bez výjimky. Náby-

tek v místnosti je stejně důležitý i významný jako pohoří či rostliny. Nic se nenachází mimo Všechno, naopak Ono všecko objímá, je naprosté, úplné a nic nepostrádá. Vše má stejnou hodnotu, neboť jedinou skutečnou hodnotou je Božství existování.

„Já“ je dokonalé a úplné. Je přítomné stejnou měrou naprosto všude. Nemá potřeby, touhy ani v něm nic neschází. Vlastně nejsou nedokonalosti a nesoulad vůbec možné. Každá z věcí zde stojí jako umělecký předmět, socha či obraz vyjadřující dokonalou krásu a harmonii. Všechno ve Stvoření je Svaté a všechny věci ve Stvoření svou Svatost navzájem ctí. Vše je prodchnuto nezměrnou velkolepostí a vše umlká v úžasu a uctívání. Nekonečný Mír a klid je prosycen Zjevením.

Při pohledu na vlastní tělo se ukazuje, že i ono je stejné jako vše ostatní. Nepatří, nenáleží žádné osobě a podobá se tím okolnímu nábytku či čemukoli jinému. Prostě je pouze součástí Všeho, co Je. Není na něm nic osobního a není pocítováno ztotožňování s ním. Pohybuje se spontánně, správně provádí své tělesné funkce a bez námahy chodí a dýchá. Pohání samo sebe a jeho skutky jsou rozhodovány a aktivovány Přítomností. Tělo je zkrátka pouze „něco“, podobně jako ostatní věci v okolním prostoru.

Pokud je osloveno jiným člověkem, odpovídá tělo svým hlasem přiměřeně situaci, nicméně co se zdá být rozhovorem, rezonuje na vyšších rovinách významu. Každá z vyslovených vět odhaluje hlubší smysl. Veškerá komunikace je tak nyní chápána na hlubší úrovni, téměř jako by se i sebeprostší otázka týkala života a smrti a celého lidstva. Na povrchu je slyšet zvuk slov, avšak pod ním se skrývají hluboké duchovní důsledky.

Tělo dává odpovědi, a všichni v okolí se proto domnívají, že hovoří se „mnou“. Působí to zvláště, protože ve skutečnosti s tělem žádné „já“ nesovisí. Skutečné „Já“ (s velkým „J“) je neviditelné a nikde se nenachází, není vázáno prostorem. Tělo hovoří a odpovídá na otázky simultánně a souběžně, na dvou rovinách současně.

Mysl, utišená Tichem Přítomnosti, beze slov umlká. Neobjevují se v ní žádné představy, obrazy ani myšlenky. Není přítomen nikdo, kdo by je myslel. A protože není přítomna žádná osoba, neexistuje ani nikdo „myslící“ či „konající“. Všechno se děje samo od sebe jako jedna ze stránek Přítomnosti.

Za běžného stavu vědomí převládá zvuk nad tichem v pozadí a vlastně ho nahrazuje. Naproti tomu v Přítomnosti dochází k pravému opaku. Ačkoli jsou slyšet slova, jsou především na pozadí. Ticho stále zůstává, takže není nahrazeno ani přebito zvuky. Nic je neruší, nic nepřekáží jeho klidu. I když dojde k nějakému pohybu, tento pohyb nepřerušuje nehybný klid, který je jeho

podkladem a zahrnuje jej. Vše se děje jakoby zpomaleně, neboť chybí čas. Existuje pouze trvalý stav Nyní. Děje ani události neexistují, protože všechny počátky a konce, zahájení a ukončení se dějí pouze v dualistickém vědomí pozorovatele. V jejich nepřítomnosti již není následnost jevů, nelze ji popisovat a vysvětlovat.

Myšlení je nahrazeno věděním, které ukazuje samo sebe a poskytuje plné porozumění. Vykládá samo sebe, plyne samo ze sebe. Jako by každá věc tiše hovořila o sobě a představovala se, v plnosti a absolutní kráse své dokonalosti. Tím zároveň projevuje slávu Božství v sobě.

Přítomnost prostupuje vše existující nesmírnou jemností, jejíž dotek připomíná tání. Jejím jádrem je vnitřní „Já“. V běžném světě se dá dotknout pouze povrchu předmětů, avšak v Přítomnosti si všechny věci navzájem předávají svou nejvnitřnější povahu. Tento dotyk, dotyk jemné a něžné Ruky Boží, je zároveň projevem a domovem nekonečné moci. Při kontaktu s touto vnitřní podstatou přichází uvědomění, že Přítomnost cítí i všechny další věci, předměty a osoby.

Moc této jemnosti není ničím omezená, a protože je naprostá a všudy-přítomná, nemá k sobě žádný protiklad. Prostupuje Vším, co Je, a z její moci povstává existování, které je jí jednak tvořeno, jednak současně i udržováno. Tato moc je vnitřní vlastností Přítomnosti a její přítomnost je podstatou existování. Je přítomna ve všem stejně. Nikde neexistuje žádné prázdno, Přítomnost vyplňuje veškerý prostor i předměty v něm. Každý lístek na stromě sdílí radost Božské Přítomnosti.

Všechny věci se nacházejí ve stavu radování, že jejich vědomí je prožíváním Božství. Všecko v sobě má tichou, bez přestání přítomnou vděčnost, že mu byl dán dar zažívání přítomnosti Boží. Tato vděčnost je formou, kterou je vyjádřeno uctívání. Vše, co je stvořeno a má vlastní existenci, sdílí a odráží slávu Boží.

Také lidská podoba září zcela jinak, nově. Z očí každého člověka svítí Jediné „Já“. Vyzařuje z tváří všech. Všichni jsou stejně nádherní.

Vůbec nejtěžší je popsat vzájemný kontakt mezi lidmi. Dostává se totiž na zcela novou úroveň. Mezi všemi je očividná láska. Jejich řeč se změnila, takže rozhovor s nimi je láskyplný a pokojný. Význam slov, která jsou slyšena, není stejný, jaký slyší ostatní. Jako by současně probíhaly dvě komunikace, i když scénář i pohyby jsou tytéž. Prostřednictvím naprosto stejných slov jsou vyjádřovány dvě úplně jiné dějové linky. Význam slov se posunul do jiné roviny, díky vyššímu „Já“ spolu se bavících lidí. Porozumění se odehrává na vyšší planině. Zároveň je jasné, že nižší „já“ zúčastněných osob nemá o této druhé

komunikaci vyšších „Já“ ani tušení. Jako by lidé byli zhypnotizováni svými běžnými „já“ a žili pouze v jejich realitě. Ta ovšem jenom odehrávají své role a scénáře, podobně jako ve filmu.

Vyšší „Já“ spolu hovoří přímo a nižší „já“ ignorují. Nižší „já“ jako by o vyšší rovině rozhovoru nevěděla. Přitom ale lidé intuitivně cítí, že se děje cosi ne zcela běžného. Vědomá přítomnost „Já“ totiž vytváří energetické pole, které koná zázračné činy a přivádí jevy k harmonii. Při tom zároveň všichni, kteří to zakoušejí, pociťují jistý mír.

Přišli za mnou třeba návštěvníci z velké dálky, aby mi položili otázku, avšak v přítomnosti mé aury se jim odpovědi zjevily samy vnitřním porozuměním, aniž otázku museli klást. Stalo se tomu tak proto, že Přítomnost postavila jejich iluzi do jiných souvislostí, takže „problém“ se rozplynul.

Tělo pokračovalo ve svých činnostech a odráželo záměry přenášené vědomím. Nijak zvlášť jsem o pokračování života těla nestál a bylo jasné, že ono stejně patří vesmíru. Těla a předměty světa jsou projevem nekonečné variability. Není v nich žádná nedokonalost. Nic není lepší ani horší než cokoliv jiného, ani to nemá jinou hodnotu či významnost. Vnitřní hodnotou všeho je jeho dokonalá, sama sobě dávaná vlastní identita. Vše totiž stejně odráží vnitřní Božství. Vzhledem k tomu, že „vztah“ je pouze konceptem dualistické mysli a dualistického pozorování, ve Skutečnosti žádné „vztahy“ neexistují. Vše prostě „je“ a uskutečňuje bytí existence.

Podobně, bez rozdělování na pozorovatele a pozorované, neexistuje ani změna, ani pohyb, jež by šlo popisovat nebo vysvětlovat. Každá „věc“ se prostě odvíjí jakožto projev vlastní božské podstaty. Vývoj, evoluce, se tudíž děje jako manifestace vědomí a svůj projev nalézá jednak na úrovních abstraktních (s vyšší energií), jednak v úrovních nižších a konkrétnějších (energetické vzory), až po oblast zcela konkrétního materiálu. Moc stát se projeveným je projevem božské všemocnosti, božského neustávajícího tvoření.

Stvoření je Přítomnost a Teď. Toto „Teď“ je neustávající, takže nejsou možné ani začátky, ani konce. Viditelné, či přímo materiální, je pouze jevem pro vnímání, a nikoli skutečnou podmínkou existence, která sama žádnou formu nemá, a přitom může mít jakoukoli.

Jelikož všechno je vždy v procesu tvoření, plyne z toho, že vše je projevem Božství. Jinak by to totiž nemělo schopnost existování. Když si uvědomíme, že vše existující je projevem Božství Stvoření, pochopíme také, proč je vše hodno úcty a obdivu. Tuto úctu k duchu ve všech živých bytostech a přírodě lze nalézt v mnohých lidských kulturách.

Všechny vnímající bytosti jsou si rovny. Pomíjivosti podléhá pouze jejich

hmotný projev. Podstata zůstává neovlivněna a uchovává si potencialitu opětovného objevení se v materiální formě. Na podstatu mají vliv pouze síly vývoje. Zda se podstata objeví ve hmotné formě, je pak ovlivňováno i přítomností toho, co již ve formě je. Obsah hmotného projevu tudíž může podporovat podstatu k tomu, aby se manifestovala ve formě, nebo naopak může manifestaci bránit. Dalo by se říci, že Stvoření naplňuje vlastní vnitřní božské pokyny či spíše tendence. Tradičně se těmto tendencím říká „osud“, což je vlastně odvíjení potenciality podle již existujících podmínek. (V tradičním sanskrtu jde o guny radžas, sattva a tamas neboli akci, uvědomování a odpor.) Člověk tedy může ovlivňovat podmínky a tím aktivovat manifestaci požadovaných jevů. Prostřednictvím volby v lidském vědomí může působit na výsledky, nicméně moc tvořit je výsadou Boží.

Přirozenost stvoření, která je mimo čas, prostor i zákon příčiny a následku, zjevuje sebe samu a představuje se vědomému Uvědomění coby dar Přítomnosti. Vše je vnitřně svaté díky božskosti svého stvoření. Ve chvíli, kdy jsou posuzování a kritické, dualistické vnímání odloženy, objeví se absolutní dokonalost a nádhera všech věcí.

Toto vědomí se pokouší vystihnout lidské umění. Pokouší se jej zachytit v jediném časovém okamžiku, jakoby je zmrazí ve fotografii či soše. Každé políčko filmového snímku zobrazuje dokonalost, kterou lze vychutnat pouze tehdy, když odhlédneme od rozptylování celého filmového příběhu. Drama každého okamžiku existence se dá uměním zachytit a uchránit od zahynutí, tedy od proměny materiální formy, kterému říkáme historie. Pokud jednotlivý okamžik vyjmete z celkového kontextu promítnutého jako sekvence chvil po sobě (čímž vzniká „příběh“), objeví se jeho vnitřní nevinnost. Je-li dualistickou myslí z okamžiků vytvořen příběh, začnou se k němu přidávat označení jako „dobrý“ či „špatný“. Vidíme, že dokonce i pojmy „dobrý“ a „špatný“ svým původem pocházejí z toho, jak je lidé vnímají vzhledem ke svým touhám. Pokud si něco přejí, je to „dobré“, pokud si to nepřejí, pak se to stane „špatným“. Když však odstraníme lidské posuzování úplně, spatřujeme pouze formy, jež se neustále vyvíjejí („změna“), a ty nejsou vnitřně ani vhodné, ani nevhodné.

Vše přivádí k projevu vlastní vnitřní potencialitu podle toho, jaká je jeho podstata a jaké převládají podmínky. Všechny věci jsou krásné a jejich krása spočívá v tom, že sama jejich existence projevuje slávu Božího stvoření. Již pouze tím, že „jsou“, naplňují všechny bytosti i věci vůli Boží. To právě díky Božímu záměru se neprojevené stává projeveným. „Stvoření“ je vlastně název procesu, jehož jsme svědky.

Povaha Stvoření není běžnému vnímání zjevná, a proto si mysl vytváří zá-

hady, na něž neexistuje odpověď, například: „Jak může dobrý Bůh dovolit tolik zla?“ Nad dualistickým vnímáním a tříděním projevených věcí již není žádné dobro a zlo, jež by bylo třeba vysvětlovat. Spatřujeme, že vesmír sám o sobě nikomu neškodí. Lidská mysl sestruje cíle a tužby, a jevy pak s těmito cíli buď jsou v souladu, nebo nikoli. Tragédie i vítězství se dějí pouze v omezené dualistické mysli člověka, jinak v žádné nezávislé realitě neexistují. Vše v tomto světě povstává i zaniká jen zdánlivě, v rámci omezeného vnímání. Jelikož Realita leží mimo čas, prostor i formu, nemá smysl ani považovat za skutečné, že nějaká „věc“ či „osoba“ existuje po nějakou dobu, třeba po tisíci-ny sekundy nebo po tisíc let. Úsilí o „prodloužení života“ o pár let, či dokonce o pár okamžiků představuje pouze prázdnou iluzi, neboť existence není vůbec zakoušena v čase. Tento okamžik je jedinou realitou, kterou lze prožívat. Vše ostatní je pouhou abstrakcí a myšlenkovým konstruktem. Vlastně tedy nikdo nemůže žít sedmdesát let. Možný je pouze tento letmý okamžik.

Ve skutečnosti (tedy nedualitě) je všechno hotové a toužení je nahrazeno vděčností. Při tom, jak se život vyvíjí, je každé živé stvoření v daném okamžiku plným projevem své potenciality. Mizí motivace, činy se dějí jakožto jedna z fází toho, jak se potencialita sama stává projeveností. Proto za aktivitou nestojí žádný „konající“. Namísto toho je v každém okamžiku přítomen pocit úplnosti naprostého naplnění. Potěšení plynoucí z tělesných prožitků a potřeb vzniká přímo při akci. Například chuť k jídlu vyvstává z aktu jedení, nikoli z touhy po dalším soustu. Pokud je jídlo přerušeno či zastaveno, nedostavuje se pocit ztráty. Radost z jídla pramení přímo z existence v daném okamžiku, v rámci uvědomování si neustálé dokonalosti a plnosti každého okamžiku. Plnost Jednoty Všeho nelze „zakoušet“. Je poznávána tak, že je sama přímo bytím. Nelze ji „prožívat“. Je ale možné jí být. Oko „Já“ je okem Božím, které je svědkem odvíjení Stvoření v přítomném Teď. Že jevy přicházejí jeden po druhém, je pouze iluzí, jež vzniká v důsledku „já“ lidského ega, které sleduje a zpracovává nelokální jevy z hlediska místa a jevy nelineární z hlediska linearity. Na Vše, co Je, se dívá z hlediska jednotlivostí, „tohoto“ a „tamtoho“. Ego převádí neprožitelnou Nekonečnost do prožitelné konečnosti, přičemž vytváří lidské vnímání času, místa, trvání, rozměru, polohy, formy, omezení a jednotlivosti.

Předmluva	7
Poděkování	9
Upozornění pro čtenáře	10
Poznámka překladatele	10
Úvod	11
Oddíl první: Boží Přítomnost	12
Kapitola 1 Přítomnost	13
Kapitola 2 Návrat do pozemského života	19
Oddíl druhý: Duchovní stezka	28
Kapitola 3 Podstata stezky	29
Kapitola 4 Základy	39
Kapitola 5 Jak obejít ego	55
Kapitola 6 Jak vyřešit problém ega	67
Oddíl třetí: Stezka vědomí	76
Kapitola 7 Mysl	77
Kapitola 8 Vystoupení nad kauzalitu	91
Kapitola 9 Pokročilé vědomí	101
Kapitola 10 Podstata Boha	117
Oddíl čtvrtý: Rozhovory a přednášky	126
Kapitola 11 Na stezce	127
Kapitola 12 Hledání pravdy	135
Kapitola 13 Výklady	149
Kapitola 14 Tělo a společnost	157
Kapitola 15 Zodpovězení různých dotazů	165
Kapitola 16 Karma, guru a mudrc	177
Kapitola 17 Rozhovory	185
Kapitola 18 Pravda a omyl	199
Kapitola 19 Komentáře a příklady	207
Kapitola 20 Dualita a nedualita. Věda a Duch	221
Kapitola 21 Kniha Genesis, stvoření a evoluce	227
Příloha A: Mapa úrovní vědomí	239
Příloha B: Jak lze měřit úrovně vědomí	241
Příloha C: Bibliografie	249
O autorovi	251

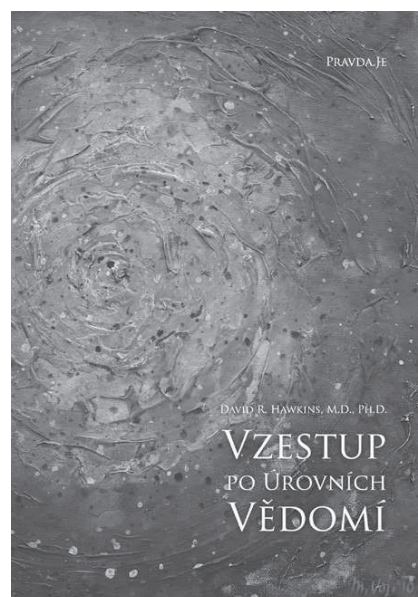
V nakladatelství Pravda.Je vyšly tyto tituly:

David R. Hawkins, M. D.

VZESTUP PO ÚROVNÍCH VĚDOMÍ

Lidské vědomí se může nacházet na různě vysokých úrovních. Dr. D. Hawkins, který zažíval pokročilé stavy vědomí již od dětství, je pojmenoval podle subjektivních prožitků, které na každém stupni převládají, a podle energie jejich pole jim přiřadil číselné hodnoty od jedné do tisíce (kde 1000 označuje stav nejvyšších avatarů Krišny, Zarathuštry, Buddhy a Ježíše Krista). Popisuje, jakým způsobem se na různých stupních vědomí chová lidské ego a jak se projeví jeho přirozená omezení. Dává praktické rady, jak můžeme na jednotlivých úrovních překonat s nimi související bloky, a tak každou z nich postupně transcendovat a připravovat se na pokročilé stavy vedoucí až k Osvícení. Kniha tedy není jen analýzou, ale především praktickou příručkou.

Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE

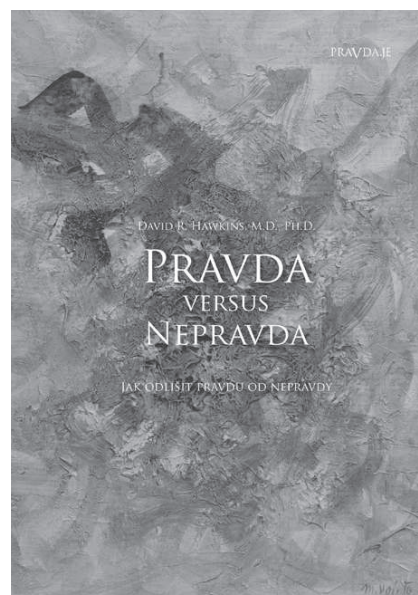
David R. Hawkins, M. D.

PRAVDA VERSUS NEPRAVDA

Výzkum vědomí dr. Hawkinse ukázal, že pravdivost závisí nejen na obsahu, ale také na souvislostech, v nichž se tento obsah nachází. Pravda je relativní hodnotou, která já dána svým vztahem k absolutní konstantě. Měli bychom tedy spíše hovořit o úrovních pravdivosti, jež jsou vyjádřitelné na stupnici, zahrnující veškerý život se všemi jeho projevy napříč celými dějinami. Úzce souvisí s úrovněmi vědomí, jež lze měřit pomocí svalového testu.

Kniha nabízí hluboký filozofický pohled na pravdu, zpřístupňuje její poznávání a především čtenáře povzbuzuje k lásce k pravdě a pravdivosti, která sama je předpokladem nejvyššího poznání.

Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE

Dále doporučujeme:

David R. Hawkins, M. D.

MOC VERSUS SÍLA

Představte si, že máte přístup k jednoduché odpovědi ano, nebo ne na jakoukoli otázku, kterou si přejete položit. Skutečně pravdivou odpověď na jakoukoli otázku. Člověk si myslí, že žije díky silám, které má pod kontrolou, ale ve skutečnosti je ovládán mocí z netušených zdrojů, mocí, nad níž nemá žádnou kontrolu. Během dvaceti let Hawkins dokázal analyzovat celé spektrum úrovní lidského vědomí a vytvořil fascinující mapu geografie lidských zkušeností. Tato „anatomie vědomí“ vytváří profil celého lidského druhu, umožňující provést úplnou analýzu emocionálního a duchovního vývoje jedinců, společnosti a rasy. Tak důkladný a rozsáhlý pohled přináší novou úroveň porozumění člověka při objevování vesmíru.

Vydalo nakladatelství PRAGMA

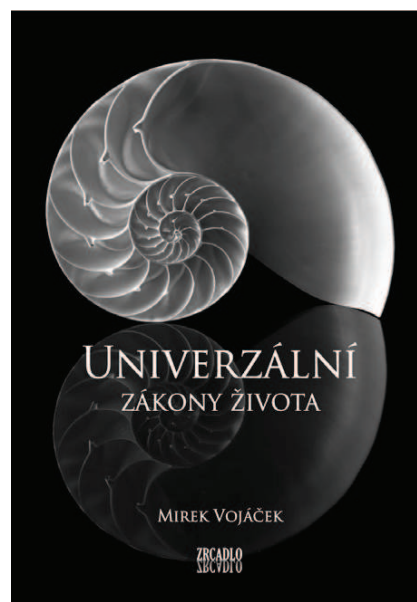
Mirek Vojáček

UNIVERZÁLNÍ ZÁKONY ŽIVOTA

Za dlouhá tisíciletí vývoje jsme se naučili přesně popsat každý jev, který probíhá v okolním světě. Vše jsme změřili a zvažili. Prozkoumali do posledních detailů každou částičku hmoty. Do kosmu hledíme výkonnými teleskopy... Zdálo by se tedy, že není téměř nic, co bychom mohli ještě vědět.

Úplně jsme zapomněli na náš vnitřní svět, který svým bohatstvím předčí ten vnější. Když poznáme a pochopíme Univerzální zákony života - pravidla našeho vnitřního vesmíru - poznáme sami sebe.

Vydalo nakladatelství ZRCADLO

Všechny tituly zakoupíte v e-shopu na stránkách nakladatelství www.pravda.je

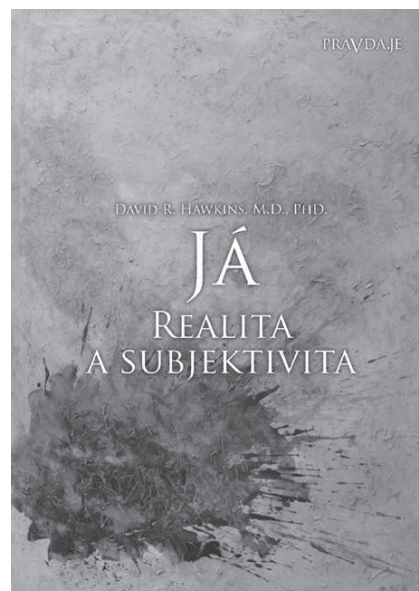
Připravujeme:

David R. Hawkins, M. D.

JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA

V další knize dr. Hawkins popisuje samotnou podstatu vědomí. Jeho evoluční vývoj na Zemi od prvotních přírodních forem až po lidské ego. Transcendenci ega v duchovní probuzení a rozpoznání božské přítomnosti.

Nakladatelství PRAVDAJE

Ediční plán nakladatelství

PRAVDA.JE

Připravujeme:

Já: realita a subjektivita, David R. Hawkins

Plánujeme:

Discovering the presence of God, David R. Hawkins

Reality Spirituality & Modern Man, David R. Hawkins

Dissolving the ego Realizing the Self, David R. Hawkins

O již vydaných a připravovaných titulech se dozvíte
na stránkách nakladatelství

www.pravda.je

nebo na

www.facebook.com/nakladatelstvi.pravda.je

